

Beretning til Præsteforeningen fra Foreningen af fængsels- og arrestuspræster

Den 28. maj 2019

Fakta og oplysninger om vores arbejdsområde:

Antal arresthuse	35 + afdelinger i 6 statsfængsler + Københavns Fængsler (3 afdelinger)
Antal arrestuspræster (kun arrestuspræster, rådighedsordning eller kvoteret stilling)	35
Antal fængsler	13
Antal fængselspræster (både åbne og lukkede fængsler, nogle i kvoteret stilling, og nogle betjener også en arrest)	23 (heraf 13 i en kvote på 50 % eller mere)

Beretning:

Endnu et år er gået, og det har været både **et spændende og et udfordrende år** for vores forening, Foreningen af fængsels- og arrestuspræster (FFA). Ovenfor finder du en oversigt over, hvor mange vi er i vores 'familie', nemlig i alt 58 fængsels- og arrestuspræster, og vi betjener tilsammen 35 arresthuse og 13 fængsler.

Alle relevante papirer inden for vores område er samlet i en **håndbog**. Håndbogen kan læses på Præsteforeningens hjemmeside under delforeninger og ellers på min kirkes hjemmeside: www.frederikssundkirke.dk/kontakt

Vi har meget forskellige ansættelses- og arbejdsvilkår. Flere af **arrestuspræsterne** – i alt 22 – har ikke tilknyttet en **kvote** til stillingen som arrestuspræst, men betjener alene arresterne via rådighedsordningen, mens de sidste 13 arrestuspræster har tilknyttet en mindre kvote til deres stilling.

Vi har meget brug for, at **alle får tilknyttet en kvote**, dels for at kunne servicere arrestusets indsatte fyldestgørende og dels for at bevare humøret og arbejdsglæden; det er svært at udfylde en funktion uden at få tildelt tid til det og uden at føle sig værdsat af den ansættende myndighed. Det er mildt sagt ikke særlig tilfredsstillende og øger ikke arbejdsglæden. Vi vil drøfte det med vores to kontaktbiskopper (og eventuelt andre) i den nærmeste fremtid.

Også **fængselspræsterne** oplever forskellige ansættelsesvilkår, og for fleres vedkommende **svære arbejdsvilkår**. For eksempel er det svært, når et fængsel som Møgelkær lukker og de indsatte spredes rundt til andre institutioner, for hvem sørger så for, at den kirkelige normering ikke går tabt, men flytter med og fordeles de nye steder?

Dertil kommer, at de i det daglige arbejder inden for et system – **Kriminalforsorgen** – som er svært at agere i. På grund af sikkerhedsmæssige og ressourcemæssige grunde får fængselspræsterne af og til aflyst en gudstjeneste, og dertil kommer, at sikkerheden er blevet opstrammet kraftigt. Det betyder, at der i flere af fængslerne kun må være 8 indsatte samlet samtidig til en gudstjeneste eller til undervisning, og det siger sig selv, at så er det svært at være fængselspræst i et fængsel, hvor der sidder mange indsatte (f.eks. i Nyborg, hvor der sidder 250).

Med andre ord har mange fængselspræster **mange udfordringer**, for behovet for en præst, som man kan benytte sig af til samtaler, undervisning og gudstjenester er ganske enormt stort. Også dette vil vi drøfte med vores kontaktbiskopper, og som vi ser det, er der behov for flere fængselspræster og/eller højere kvoter for at kunne nå de mange arbejdsopgaver.

Selve Kriminalforsorgen er også inde i en svær og udfordrende periode. Dels mangler der mange fængselsbetjente (og fokus fra politisk hold er desværre udelukkende på, at der mangler politibetjente, ikke fængselsbetjente), og dels bliver de betjente, der er, underlagt restriktioner, så de ikke har tid til eller ikke må udføre opgaver af resocialiserende karakter, som de gjorde tidligere. Også dét giver en **øget arbejdsbyrde** til os fængsels- og arresthuspræster.

I bestyrelsen har vi også drøftet, hvordan det forholder sig med **supervision**. Alle stifter tilbyder heldigvis muligheden for at få supervision, dog nogle steder sammen med sognepræster, som har anderledes arbejdsvilkår. Vi ønsker, at alle har muligheden for at få supervision kun sammen med andre funktionspræster, og allerhelst kun sammen med andre fængsels- og arresthuspræster.

Og når de ovenstående problemstillinger så er ridset op, vil jeg også sige, at dét er være fængsels- eller arresthuspræst er noget, langt de fleste af os er **glade for og stolte af** at være. Og hvorfor? Fordi det bare giver så god mening at være ansat 'bag tremmer', og fordi vi mærker, hvor vigtigt, det er for mange indsatte, at præsten kommer på besøg. Mange indsatte får ikke mange besøg, men præsten kommer – og kommer præsten ikke til aftalt tid, for eksempel fordi der også er andre opgaver, der skal løses, giver mange udtryk for, hvor skuffede, de er.

Vores besøg, undervisning og gudstjenester gør ikke de indsatte til de rene englebørn, men bare dét at de indsatte føler, at **de bliver taget alvorligt som mennesker**, er værdifuldt, og når vi mærker, at vi er med til at skubbe dem bare en lille smule i den rigtige retning - hvad det så vil sige - går vi glade hjem. 😊

Noget andet, vi glæder os over, er den indbyrdes sparring. Vi drøfter stort og småt på mailbasis, og vores årlige funktionspræstekursus er altid fuldttegnet.

Vi nyder også godt at sparringen med Præsteforeningens sekretariat, og som delforening takker vi for dækningen af vores udgifter, når vi holder bestyrelsesmøder, ligesom vi takker for at blive inviteret med til det årlige repræsentantskabsmøde.

Vi takker også Præsteforeningens Hovedbestyrelse for at have sat fokus på vi funktionspræster ved en konferencedag i november 2018 og for den vejledning vedrørende funktionspræster, der i dén anledning er blevet udfærdiget - selv om jeg ikke lige husker at have set det færdige produkt, men det er sandsynligvis min egen fejl. 😊

Venlig hilsen Thomas Munk Rønberg, formand for FFA